

село ВУЈАНОВО

Родослови, слике и записи

Књигу саставио Стојан Станојевић, уз помоћ многих Вујановчана

Вујаново, 2016 година

УВОД

Вујаново је старо српско село и помиње се у записима дубровачких трговаца још у петнаестом веку. У делу атара села "река" постоје зидови старе цркве, а у близини има много видљивих остатака насељеног места. Данашње становништво села је углавном насељено после српско-турског рата 1878 године, породицама са Власине (Црвена Јабука, Црна Трава) и из Гусиња. Иначе, село Вујаново, поред "село", има и две махале, Тврдаци и Гусинци. По попису из 1953 године, Вујаново је имало 62 куће-домаћинства и 385 становника. По попису из 2000 године у селу има 36 домаћинства са 78 становника, а сада још мање. У селу је до шездесетих година радила четворогодишња основна школа, а сада је остала само зграда школе.

Земљиште села захвата 642 хектера површине, највише је шума и ливада. Поред села протиче Вујановска река, која настаје од Ивањске и Бориначке реке. Село Вујаново се граничи следећим селима: Оране, Ивање, Добра Вода, Магаш, Брестовац, Славник, Речица и Лозане. У правцу запада, село надвисују врхови планине Радан, а посебно се истиче Петрова Гора. Са источне стране доминира Речичка Чука, која заклања видик ка долини Пусте Реке. Село Вујаново, у свом атару, има следеће делове: Језеро, Ширине, Браниште, Река, Магашко, Црквиштво, Отрсицац, Јесенов рид, Прекидел, Подлозје, Ливаде, Бара, Село, Гусинци, Тврдаци. Река има много вирова и камених коританца, а посебно се издваја Големи Вир, где смо сви научили пливање.

У селу Вујанову је рођен народни херој и ратни командант партизанских јединица, током другог светског рата, Стојан Љубић, који је погинуо децембра 1943 године у Косанчићу, и по коме је село „познато“, обзиром да из целог краја, Пуста Река и Јабланица, има само три народна хероја.

О Вујанову се може писати још много тога, али нека ово буде само УВОД у ову нашу књигу о Вујанову, у којој ће бити заувек записани родослови наших Вујановчана. Осим записа о прошлости, која иде до поновног насељавања Вујанова српским живљем 1878 године, када су ови крајеви ослобођени после српско-турског рата, у књизи ће бити и доста слика из нашег Вујанова, а посебно слике наших кућа, које су најбољи сведоци времена, и прошлог и садашњег. Такође, у књизи ће бити доста кратких прича из прошлости нашег села и наших Вујановчана. Зато ће радни назив ове књиге бити: Вујаново – родослови, слике, приче и белешке.

Садржај књиге је више дело истраживања и бележења, него стварања, тако да је било потребно много сарадника, а то су сви наши Вујановчани који су помагали да се напише запис, који ће наше Вујаново ставити у Књигу знања и памћења. Што до сада није написана нека таква књига, то је питање на које не треба тражити одговор, тако је морало бити, прихватимо то као судбину, а као утеху треба да знамо да и друга села, скоро сва, немају такве књиге.

НАСЕЉАВАЊЕ ВУЈАНОВА

После српско-турског рата 1877-78 године, ослобођени су јужни крајеви Србије и долина Јужне Мораве, са градовима Ниш, Лесковац и Врање, а такође и градови Пирот и Прокупље, чиме је одређена данашња граница Србије према Бугарској и Македонији. После пораза Турака, са повлачењем војске, из ослобођених крајева се повлачи потурчено и шиптарско становништво, тако да неки крајеви остају без људи. Део Пусте Реке је остао без становништва, а такође и село Вујаново, мада постоје запамћене приче о продаји имања и трговању између бивших и потоњих власника.

Насељавање опустелих крајева није било случајно и стихијно, већ је било организовано од стране тадашње српске власти. Вујаново је насељено са неколико породица из Црвене Јабукe, села на граници са Бугарском. Ово село је имало тада преко двеста домаћинства и задруга, са више хиљада житеља, а предели Пусторечких села су били прави „рај“ за ова планинска села. Али, у тешким временима робовања и бежања од турског терора, овакви планински и шумовити предели су били једини спас и уточиште за опстанак.

Долином реке Тегошнице, која извире у Црвеној Јабуци, а затим долином реке Власине, наши преци су дошли у долину Јужне Мораве, одакле су распоређени за насељавања Вујанова. У почетку, већ 1878 године, су то биле породице данашњих Санојевића и Марјановића, затим Грујића, Љубића, Стаменковића и Јовановића. После две године, 1980 године, доселила се велика породица Самарџинци, такође из Црвене Јабукe, тако да је укупан број досељених био око тридесет до четрдесет људи. Касније, због одржавање веза са родним завичајем, из Црвене Јабукe су се доселили Ђорићи, Пејићи, Китановићи (данас Стојичићи) и Марковићи. Касније су се населили породице: Стефановић из Лозана и Ивановић из Мијајлице. Такође, У Вујанову су, после другог светског рата, живеље две породице Рома, Азировићи. У атара села Вујанова постоје и махале Тврдаци и Гусинци, али оне су физички одвојене од села тако да неће бити предмет обраде и описа.

На вујановском гробљу се налази споменик, на средини и врло упечатљив, који нам даје много података и одговора. На њему пише, са предње стране: Поп Глигорије Станојевић, парох Слишански, рођен у Црвеној Јабуци, живео 67 година, као парох 40, умро 1910 године у Вујанову, а са задње: Овај спомен подижу синовци Анђелин, Николча, Костадин, Душан и Љуба, браћа Марјан и Јован из Вујанова. Овај споменик нам сведочи да је предводник сеобе и насељавања Вујанова био Поп Глигорије, који је имао тада тридесет и пет година. Парох Слишански је значило да је он био свештено лице општине Слишане и још десетак села, са више хиљаде људи. То му је давало значај да је био међу првацима у читавом крају и да је за тридесет и две године живота у новом завичају оставио велики траг. Он је био за село Вујаново и поп, и учитељ, и предводник, и судија. Најбољи доказ о напретку села се може видети из Родослова, за педесетак година село је удесетостручило број житеља, од десетак породица је настало педесетак породица, као посебна домаћинства.

Касније, у опису појединих родослова, биће описани и неки људи који су стварали велика домаћинства, без којих не би постојало ово наше село, а ни ова наша држава. Само велике, многочлане, породице могу дати људе, чијим постојањем се чува домаћинство, гради држава, брани народ и умиљује се Бог. Такви људи, заједно са попом Глигоријем су заслужни за напредак нашег села

у првих педесетак година постојања, тако да ни тежак живот у забаченом подпланинском селу, ни ратови и страдања у њима нису зауставили напредак. Али, нови живот, са комунистичком идеологијом, после другог светског рата, донео је нову културу живота, са мало деце и животом у граду, тако да су села почела да се празне, домаћинства гасе и нестају, а куће и имања зарастају у коров. Зато се и пише ова књига, да се неке приче и неке слике не изгубе.

Родослов Станојевића и Марјановића, (Мишинци)

После ослобођења наших крајева од Турака, 1878 године, доселила се многочлана породица Станоја Мишића, који је оснивач рода Станојевић, са четири сина и неколико рођених унука, из Црвене Јабукe. Станоја је имао рођеног брата Веселина и њих двојица, Мишини синови, су били део шире родбинске породице Мишаринци. Веселинова породица је живела у две задруге, а Станојина породица у једној великој задрузи. Те три задруге су бројале око седамдесет чланова. Станоја Мишић је имао шест синова и две ћерке, од којих само најмлађи Јован није био ожењен. Двојици најстаријих синова, Димитрију и Богдану, је оставио задругу, а са женом, четири сина, три снаје и десетак унука је отишао у нови завичај. Од његова два сина, који су остали у Црвеној Јабучи, су настали Димитријевићи, Богдановићи и Васиљевићи, по Богдановом сину Василију, укупно седам домаћинства. Иначе, живео је дуго, а у сеобу је кренуо са скоро 80 година. Од овог рода постоје данас у Вујанову шест домаћинства.

Први наследни род:

Станоја Мишић, око 1798-1893 г., жена Пека (Петка), око 1810-1891 г, су имали пород:

- поп Глигорије, 1843-1910 г.,
- Дојчин, (око 1840г.)+1885?, жена Јонка
- Марјан (око 1850г.), жена Спаса (1854-1919)
- Јован, 1860-1942, жена Русија Николић (1859-1937) из Слишана.

Станоја је на споменику уписан као Станоја Мишић, да је живео 95 година и да је умро 1893 године, сви Станојини синови су уписани на споменицима као Станојевићи, а касније су Марјанови унуци узели презиме Марјановић, по деди. По презимену претка Миша-Мишић, сви су имали надимак Мишинци, а тако је и остало. Поп Глигорије није имао децу, на споменику пише да је рођен у Црвеној Јабучи, да је био Парох Слишански и да му спомен подижу синовци и браћа. Дојчин и Марјан су већ били ожењени и имали своје породице, а Јован је био најмлађи и оженио се после доласка у Вујаново.

Други наследни род:

Дојчин (Станоја) и Јонка Станојевић су имали пород:

- Анђелин 1861-1942, жена Милкана, нису имали деце
- Костадин 1876-1913, жена Стана,.....(наставак у следећи наследни род).
- Душан око 1880, жена Петка,
- Николча, жена Милунка Грујић из Вујанова,
- Љубисав, жена Даница,
- Лепосава 1884, удата за Богосава Љубића из Вујанова, деца: Драга, Вела, Роса, Загорка, Стојан (Љубић, народни херој, +1943), Даница, Марија.
- Драгиња, удала се за Жику Страхињића из Орана, деца Душан и Драгомир.
- Перса, удала се у Славник....., деца Косана и Станица.

Дојчин је био најстарији од браће који су се доселили у Вујаново и живео је у заједници са поп Глигоријем, који није имао децу. Као што се може видети, имао је пет синова и три ћерке. Нажалост, погинуо у годинама када је био најпотребнији породици, у српско-бугарском рату 1885 године. Бригу о породици је преузео његов брат поп Глигорије. Од ћерке Лепосаве је имао унука Стојана, народног хероја у другом светском рату. Од пет синова и три кћери је имао много унука, преко двадесет, али, по мушкој линији само три унука. Од његове деце су настала, касније, три домаћинства, а данас живи само Косана у једној од три кућа. Иначе, данас живи, сигурно, више од сто потомака Дојчина Станојевића, а један од његових унука, Владимир, Николчин син, узео је презиме Дојчиновић и његови потомци сада живе у Лесковцу.

Марјан (Станоја) и Спаса Станојевић су имали пород:

- Сима 1876-1949, жена Савка 1876-1953.
- Син ??, умро као ђак, око 8-9 година.
- Стојанка, удата за Милоша Ђорића из Вујанова, живела у Приштини, син Чедомир.
- Каравиљка, удата у Добру Воду.

Марјан је имао два сина и две ћерке. Један син му је умро као дете, а од другог сина је имао многочлану породицу, са два унука и четири унуке. Од унука, Стојанче и Величка, су настала два породична домаћинства, и они су узели презиме Марјановић, по деди Марјану.

Јован (Станоја) и Русија Станојевић су имали пород:

- Митко, 1888-1966, жена Анђа Миладиновић из Речице.
- Вукашин, 1894-1966, жена Иконија Богдановић из Брестовца
- Стана, 1890, удата за Светозара Динића из Вујанова, деца: Станко, Станоје, Росанда, Станојка, Стојана
- Ђурђелена, 1892, удата за Ранђела Динића из Брестовца, деца: Загорка, Анђа, Милован, Петко, Добринка
- Стојана, 1895-1944, удата за Владимира Митровића, деца: Милун, Миливоје, Тиосава, Десимир, Вера, Стојана.

- Јелица, 1899, удата за Светозара Миленковића из Ображде, деца: Станко, Светомир и Драгица.
- Цвета, 1902, удата за Александра из Бублице, деца: Милован, Роса, Перуника.

Јован је био најмлађи од браће и оженио се после доласка у Вујаново. Не случајно, оженио се Русијом Николић из Слишана, где је његов брат, поп Глигорије, често боравио, као парох Слишански. Од два сина и пет кћери имао је скоро четрдесет унука, односно, тридесет два унука и унуке са породом. Ово је типичан пример како се стварао народ, за само две генерације, око шездесет година, од Јована и Русе је настало више од тридесет унука, а за просту репродукцију је потребно четири, што значи осам пута више. Такав наталитет је створио данашњу Србију од неколико милиона људи. Нажалост, сада смо кренули супротним смером, што је равно самоуништењу. За мог прадеду је занимљив податак и тај да су оба сина отишли у први светски рат и четири године рата су прошле у чекању, стрпњи и надању. Старији Димитрије је имао тридесет, а млађи Вукашин двадесет година. Нажалост, у другом светском рату, његови унуци су отишли у рат и двојица унука су погинули, Александар је био од Димитрија, а Милутин од Вукашина. Јован је доживео дубоку старост и умро је током другог светског рата. Нисам успео да решим тајну зашто само он, од свих Мишинаца, нема споменик на гробљу, а имао је два сина и четири унука по мушкој линији. Колико сам ја истражио, био је изузетан, у позитивном смислу, у сваком погледу, а као такав није био омиљен отац, пошто је био захтеван према деци и критичар нерада и лошег понашања. А деца не могу разумети да велика породица може успети само уз велики рад и поштовање. Али, даће Бог, та неправда ће бити исправљена.

Трећи наследни род:

Костадин (Дојчин) и Стана Станојевић су имали пород:

- Мара, удата за Милисава Ђорђевића из Брестовца, деца: Станислав, Драгојла, Јован, Стојадин, Косана, Косовка, Радунка.
- Милосава, удата за Мирка Димитријевића из Брестовца, деца: Војислав, Сибина, Ратко
- Даринка, удата за Бору Митровића из Вујанова, деца: Добринка, Грана, Станислав, Миленка.
- Косовка, удата за Уроша Страхињића из Брестовца, деца: Власта, Радивоје, Миливоје, Станица.
- Јосиф Станојевић, 1905-1885, жена Драга, ..., Стојана,

Душан (Дојчин) и Петка Станојевић су имали пород:

- Косана, удата за Љубисава Ђорђевића из Бублице, деца: Нада, ..
- Милица 1907-, удата за Петра Миладиновић из Вујанова, деца: Олга, Томислав, Радивоје, Смиља
- Станојка, удата за Драгана Микића из Слишана, деца: Дивна, ...
- Стана, удата за Илију из Орана,
- Добривоје, 1930-1997, жена Јаворка из Бојника,

Николча (Дојчин) и Милунка Станојевић су имали пород:

- Роска, удата у Слишане, за Милековића.

- Дарка, удата у Лозане,
- Босиљка, удата за Стојанчу Драгановића из Ивања, син Митар (деца: Светомир, Милосава и Љубинка).
- Јевра, удата у Милчићи из Слишана, деца: Станимир, ћерке: Цана, Савка, Деска и Бранка.
- Богдана, удата у Бучумет, муж Милентије, син Предраг, ћерке: Љубинка и Рада.
- Мира, удата за Милића Стаменковића из Вујанова, деца, Чедомир, Ратомирка, Томислав, Радмила.
- Владимир, узео пезиме Дојчиновић, деца: Слободан и Чедомир-Келе.

Љубисав (Дојчин) и жена Даница су имали пород:

- Ружа, удата за Радисава Богдановића из Брестовца, деца: Миливоје, Драгица.
- Стојана 1916-1960, удата за Љубомира Виденовића из Вујанова, који се призетио, деца: Илија, Милунка и Миломир.

Сима (Марјан) и Савка Станојевић су имали пород:

- Величко 1905-1982, жена Вукосава Љубић из Вујанова.....
- Стојанча 1900-1942, жена Милица Стоиљковић из Орана, 1900-1975.
- Јелена, удата за Владимира Грујића из Вујанова, деца. Слободан, Нада, Смиља.
- Перса, удата за Душана Стаменковића из Вујанова.
- Јелица, удата за Аризановић Дрому из Брестовца, деца: Миленка, Јаворка, Станислав и Миша (живео у Хрватској).
- Јованка, удата за Светислава, деца: Жика и Десанка.

Митко (Јован) и Анђа Станојевић, живели у Вујанову, Приштини и Београду, су имали пород:

- Боривоје, 1914-1996, жена Дана из Параћина, живео у Београду, деца: Микица, Татјана
- Александар, 1919-1943, погинуо у рату као комесар батаљона.
- Тихомир, жена Олга, живео у Београду, деца. три ћерке.
- Драга, 1912-1978, живела у Београду, удата за Димитрија Ценић, деца: две ћерке.
- Росанда, 1922, ..

Вукашин (Јован) и Иконија Станојевић су имали пород:

- Милорад, 1922-1992, жена Милица из Књажевца, живео у Београду. деца: Зоран, Милутин.
- Радивоје, 1929-2004, жена Босиљка Смиљковић из Турјана.....
- Милутин, 1927-1945, погинуо у рату на Сремском фронту.
- Николета, 1920-1990, удата за Гагића Стојменовића из Турјана, деца: Томислав, Слободанка, Славица.
- Јелица, 1925- 2011, удата за Ценића из Драговца, деца: Добринка, Славољуб.
- Душанка, 1933-1936.
- Бранка, 1935-1999, удата за Томислава Грујића из Ивања, деца. Гордана, Верица (Лала).

- Милевка, 1937, удата за Милована Цветковића из Турјана, деца: Гордана, Саша.

Као што се може видети, у друом колену је било, по мушкој линији, 8 мушких и 10 женских, а у трећем колену је остало, по мушкој линији, 9 мушких и 25 женских, што показује да су се много више рађала женска деца, што је утицало да се не повећава број домаћинства. Треба имати у виду да су овде наведена имена само оне деце која су била жива и здрава, и који су оставили пород. Ових осам брата, Станојини унуци и попови синовци, били су нада да ће се Мишинци још више раширити и умножити, али, путеве судбине одрђује Бог, тако да је је живот отишао на другу страну, највише по женској линији.

Анђелин није имао децу, живео је са женом и помагао је браћу и синовце. Костадин је погину у другом Балкансом рату и оставио је четири ћерке и сина Јосифа од 8 година, што је оставило последице.

Душан је такође имао четири ћерке и једног сина, који је био најмлађи од деце. Женска деца се чувају док стигну за удају, а затим оду и нешто однесу у мираз, ако се има, а мушка се жељно чекају да што пре преузму главне и тешке послове у домаћинству. Али, није исто да ли се мушко дете роди одмах на почетку брака или после двадесет година, као код Костадина и Душана.

Костадиново домаћинство је наследио Јосиф, а Душаново син Добривоја.

Николча је посебна прича и он је био другачији од свих. Као дете и младић био је леп и наочит, имао је леп глас за певање и поп Глигорије га је одредио за наследника, да учи за попа. Међутим, једно су жеље и планови породице, а друго је стварност, немиран дух младог Николче се није дао и он се оженио Милунком Гријић из Вујанова. Изродили су, као и код старије браће, пет ћерке и једног сина, али, многочлана породица је за немирног и неозбиљног Николчу била велико оптерећење, мада су помагали сви. Иза њега није остало ништа, само деца, а син Владимир-Влајкић је, већ као дете, отишао од куће и касније је живео у Лесковцу, бавећи се грађевином. Он је међу првим из Вујанова направио кућу у Лесковцу и тамо сада живе његови синови и потомци.

Љубисав је имао две ћерке, једна се удала у Брестовцу, а друга се удала за Љубу Виденовића из Вујанова, који се призетио и наставио домаћинство овог Мишинца.

Сима је имао два сина и четири ћерке, тако да је било много наследника и пријатељства. Од синова Стојаче и Величка су остала два домаћинства, али су они узели презиме Марјановић, по деди Марјану.

Димитрије-Митко је имао три сина и две ћерке, али му је један син погинуо у другом рату. Као учесник балканских ратова и првог светског рата, добио је земљу на Косову и тамо је отишао са породицом. Био је врло способан човек и домаћин, тако да је пре другог рата ишколовао сина и ћерку на Београдском универзитету. Током другог рата били су сви у Вујанову, а после рата се одселио за Београд са целом породицом. Он је први Мишинац од тог колена који се одселио и није дочекао старост у Вујанову.

Вукашин је био најмлађи од браће, носиоц је албанске споменице и наследио је домаћинство свог оца. Имао је три сина и четири ћерке, син Милутин је погинуо на сремском фронту, син Милорад је после рата постао официр ЈНА и живео је у Београду, а син Радивоје је наследио и наставио домаћинство свог деде Јована.

Ето, то су стари Мишинци, Станојини унуци, а моји дедови. Ја сам од Вукашина, али сам одрастао са судбинама и причама свих тих људи и њихове деце, тако да је то моја проширена породица, мој Род.

Четврти наследни род:

Јосиф (Костадин) и (Драга, ?, Стојана) Станојевић су имали пород:

- Александар, 1929-1993, жена Живка из Слишана, живео у Београду, деца: Зоран.
- Десимир, 1947, жена Косана из Царичине.
- Миленка, удата за Ристу Костадиновића из Ранкове Реке, деца: Предраг
- Живка, удата за Живана Стојановића из Колишта код Пожаревца, деца: Драшко, Живадинка.
- Стана, 1960, удата за Драгана Јовановића из Вујанова, деца: Тања.

Добривоје (Душан) и Јаворка Станојевић су имали пород:

- Милијана, 1953, удата за Мицковића, живи у Бојнику, деца: Љубиша, Александар.
- Љиљана, 1958, удата за Тешовића, живи у Лесковцу, деца: Томислав, Слободан.

Величко (Сима) и Вукосова Марјановић су имали пород.

- Томислав 1930, погинуо 1966 г у Лесковцу, радио у Медвеђи.
- Војислав, 1930, жена Мара из Тврдаца, живео у Вујанову и Лесковцу..
- Драгослав (Дажа), жена Станимирка из Брестовца, живи у Београду, деца: Саша, Марина
- Добрила, удата за Томислава Милчића из Слишана, живела у Нишу, деца: Јасмина и Драган.

Стојанча(Сима) и Милица Станојевић су имали пород:

- Добривоје, 1930-2013, жена Милица Спасић из Брестовца,
- Роса, удата за Бору Пешић из Шумана, живела у Београду, деца: Звонко и Миланко.
- Даринка, удата за Димитрија Бјелицу из Новог Ђуревца, живела у Лесковцу, деца: Јовица, Милован.
- Олга, 1928, удата за Станка Анђелковића из Вујанова, деца: Радмила, Верица, Миломир.

Милорад (Вукашин) и Милица Станојевић су имали пород:

- Зоран, 1954, жана Ивана, живи у Београду, деца: Сандра
- Милутин, 1964, жена Светлана, живи у Београду, деца: Анђела.

Радивоје (Вукашин) и Босиљка Станојевић су имали пород:

- Драгиша, 1950, жена Слађана из Винарца, живи у Лесковцу, деца Дејан, Далибор.
- Стојан, 1954, жена Милка из Босилеграда, живи у Нишу, деца, Раде, Драган.

У четвртном наследном роду су узети у обзир само они мушки потомци који су рођени и живели у Вујанову, стално или повремено, а за све друге је назначено где су живели, или живе, и како им се зову деца, чиме се може успоставити веза са прецима и родбином.

Пети наследни род:

Десимир (Јосиф) и Косана Станојевић су имали пород:

- Снежана, 1977, удата за Новицу Станковић из Штулца, деца: Кристина, Милан, Мирко, Мила.
- Јасна, 1981, удата за Сашу Динић из Параћина, деца: Давид, Лена

Добривоје (Стојанча) и Милица Марјановић си имали пород:

- Мирјана, 1951-1987, ћерка Весна и син Емин.
- Стојанча, 1953, жена Станислава Лапчевић из Белољина, деца: Ана, Слободан.

Војислав (Величко) и Мара Марјановић, живе у Лесковцу, су имали пород:

- Љубиша, 1955, живи у Београду, жена Јагода, деца: Милош, Милица.
- Звонко, 1965, Живи у Нишу, деца:...
- Божица, 1968, живи у Лесковцу.

Драгослав (Величко) и жена? Марјановић, живе у Београду, и имају пород:

- Саша, живи у Београду.
- Марина, живи у Београду.

Драгиша (Радивоје) и Слађана Станојевић, живе у Лесковцу, и имају пород:

- Дејан, 1973, жена Јелена из Лесковца, живи у Лесковцу и Београду, деца: Лазар, Анђела
- Далибор, 1977, живи у Лесковцу

Стојан (Радивоја) и Милка Станојевић, живе у Нишу, имају пород:

- Раде, 1980, жена Јелена Лазаревић из Ниша, деца: Сава
- Драган, 1982, жена Неда из Босилеграда, деца: Вукашин.

Ово су пет наследна рода Мишинаца, Станојевића и Марјановића, из Вујанова, а сада живе и потомци из шестог и седмог, можда и осмог, наследног рода. Овде су наведена имена само оних који су рођени у Вујанову, или су им родитељи рођени у Вујанову. Као што се може запазити, највише има рођених у трећем наследном роду, а број потомака је значајно већи по женској линији. Лако се може избројати да је за протеклих стотинак година, само у нашем роду, по мушкој линији, рођено и одрасло у Вујанову око 80 људи. Укупан број свих Мишинаца, који имају порекло у нашем Станоју Мишићу, је сигурно неколико стотина, али налажење и бројање свих тих људи је врло тежак задатак. Ми, који смо ту, близу, као чувари имања, кућа, зидина и огњишта, чувамо основна знања, споменике и неке приче, али су добродошли и сви они који желе да сазнају своје заборављене претке.

Родослов Грујића

Оснивач рода је Груја Павловић који се доселио из Црвене Јабукe, као и многи други Вујановчани, после ослобођења овог дела Србије, 1878 године. Стицајем околности, које нам нису довољно познате, оженио се удовицом из Младеновца, која је имала два мала детета, Андреја и Милунка. Груја је био

врло предузимљив домаћин и брижан родитељ, тако да је извео на пут усвојену децу, која су узела презиме Грујић, по свом очуху Груји. Милунку су удали за Николчу Станојевића из Вујанова, у роду Мишинаца, за поповог синовца. Андреја Грујић је оженио Магдалену Миленковић из Ображде. Од овог рода постоје данас у Вујанову три домаћинсва. Може се проценити да је, приликом досељавања у Вујаново, Груја имао око 30 година, а Андреја око 10.

Први наследни род:

Груја Павловић и Удовица из Младеновца су имали:

- Андреја, +1916, жена Магдалена Миленковић из Ображде. ...
- Милунка, удата за Николчу Станојевић из Вујанова, деца: Дарка, Богдана, Јевра, Босиљка, Мира, Владимир (Влајкић).

Други наследни род:

Андреја (Груја) и Магдалена Грујић су имали пород:

- Наталија, удата за Петка Митровића из Вујанова, деца: Борисав, Александар, Зорка.
- Јован, 1892-1968, жена Марија из Вујанова. ...
- Милутин, 1898-1975, жена Велика Јовановић из Вујанова.....
- Вукосава, удата Јанковић у Слишану, деца:....
- Совка, удата за Станијана Ранђеловића из Магаша, . На порађају са Совком, умрла је Магдалена. Пошто је остала без Мајке, Совку је узела да чува Така Љубић, која није имала децу. После тога Андреја Грујић је оженио Божику Здравковић из Ображде и имао је још деце:
- Никола, 1904-1989, жена Јана
- Јованка, удата за Миланчу Радивојевића из Брестовца, деца:...
- Велимир (Веља), 1910, жена Лепосава, живео у Лесковцу....
- Савка, удата за Светозара Пејића из Вујанова.

Андреја Грујић је типичан пример оних некадашњих сеоских домаћина који су стварали ово наше село и ратовали за Србију, што показује број деце коју је очувао. Када је почео рат имао је 45 година, оставио је жену и девет детета, и отишао у рат. На несрећу, погинуо је, али је иза њега остала велика породица од које су настала три породична домаћинства у Вујанову, а најмлађи син Велимир је живео у Лесковцу. Он је био син официра који је погинуо у српско-турском рату 1878 године, сам је погинуо у првом светском рату, а његови унуци су били борци у другом светском рату и високи официри ЈНА. Владимир-Лацко, Александар-Санда и Драгомир-Кане су били пуковници ЈНА.

Трећи наследни род:

Јован (Андрија) и Марија Грујић су имали пород:

- Видосава, удата за Захарија (Заре) Марковића из Вујанова, деца: Томислав, Станислав, Гроздана, Томиславка.
- Владимир (Лацко) 1916-1987, жена Јелена Станојевић (1920-2004) из Вујанова,

- Јелена, удата за Гојка Пешића из Слишана,
- Рада, удата за Миливоја Трајковића из Лозана.
- Драгица, удата за Рашу Јовановића из Бублице.

Милутин (Андрија) и Велика Грујић си имали пород:

- Стојанча (Цака), 1922-1993, жена Милунка Јоцић из Житног Потока.
- Александар (Санда), жена Ада из Словеније
- Драгомир (Кане), жена Светлана из Куманова.

Никола(Андреја) и Јана Грујић су имали пород:

- Севда, удата за Чеду Јанковић из Магаша
- Драгутин 1930- , жена Јаворка из Добре Воде.
- Драгица, 1935, удата за Толе Стајић из Лозана

Велимир (Андреја) и Лепосава (и Ратка) Грујић су имали пород:

- Нада, удата Ђорић, живи у Лесковцу.
- Љубиша, живи у Лесковцу.
- Никола, живи у Врању.

Четврти наследни род:

Владимир-Лацко (Јован) и Јелена Грујић су имали пород:

- Слободан, 1944, Ниш и Вујаново, жена Вера, деца: Владан, Милан
- Нада, удата за ?, Бојник, деца: Вања, Јелена.
- Смиља, удата за ?, Ниш, деца: Тања, Марија.

Стојанча-Цака (Милутин) и Милунка су имали пород:

- Слободанка, 1946, удата за Душана Милошевић, Лесковац, деца: Сузана, Иван.
- Мира, 1948, удата за Јована Станковић, Лесковац, деца: Ирена, Ивана
- Божидар, 1950, жена Љиљана, Лесковац и Вујаново
- Зорица, 1958, удата за Милуна Николић из Вујанова, Аранђеловац, деца: Тања, Игор

Александар-Санда (Милутин) и Ада, живели у Словенији, су имали пород:

- Драган, Словенија, Копар
- Сергеј, Словенија, Копар
- Милутин, Словенија, Копар

Драгомир-Кане (Милутин) и Светлана, живели у Нишу, су имали пород:

- Вела, 1956, удата за Миомира из Ниша, деца: Надица, Драган
- Марина, Ниш

Драгутин (Никола) и Јаворка Грујић су имали пород:

- Миливоја, 1952, жена Зорица, Лесковац, деца: Марија, Ивана
- Љиљана, 1954, удата за Светислава из Лесковца, деца: Марјан и Драган
- Зоран, 1962, жена Весна, Лесковац, деца: Никола и Сања

Као што се види, овај наследни род, који почиње од Грује, а касније од Андреје Грујића, се доста проширио, тако да има много потомака Грујића, који живе

ближе или даље од Вујанова. Само по мушкој линији, у три куће Грујића, су се родила око четрдесет детета, у четири наследна рода. Када се узме у обзир да је број наследника сличан и по женској линији, и да сада има потомака из следећих наследних родова, може се закључити да има преко сто потомака Грујића.

Последњих година, овде су повремено само Бобан Лацков и Божа Цакин, који се труде да одржавају кућу и окућницу. Како су, стицајем околности, људи одлазили и живели далеко од Вујанова, тако имамо данас да потомци Вујановчана живе негде тамо далеко. Сандини синови, Драган, Сергеј и Милутин Грујић су остали да живе у Словенији, која је сада друга држава, а, што је најгоре, покидале су се и основне везе најближих сродника.

Родослов Љубића

Љубићи су велика породица и сада постоје у селу три породична домаћинства. Оснивач рода је Јанићије Љубић који се, са оцем Љубом, мајком и сестром. Таким Љубић доселио из Црвене Јабукe, као и остали Вујановчани. Јанићије се оженио после доласка у Вујаново и узео је удовицу Цвету из Ивања, од Штрбанци, која је већ имала две ћерке, Милунику и Перунику. Така Љубић (1873-1957) се удавала за Костадина Стаменковића из Вујанова, који је млад умро, али није имала децу, па је узела да чува Совку Грујић чија је мајка Магдалена умрла на пораћају. Када се усвојена ћерка Совка удала у Магаш, Така се удала за удовца Милету Анђелковића из Вујанова, чија је жена умрла 1943 г.

Први наследни род:

Јанићије и Цвета Љубић су имали пород:

- Владимир, 1885, жена Русија из Ображде
- Никодије 1892-1962, жена Миља Ђорђевић из Бублице
- Богосав 1884-196?, жена Лепосава Станојевић (1883-1967) из Вујанова.
- Милуника, удата за Јованчу Стефановића из Лозана, а њен син Благоја се касније населио у Вујанову.
- Анђелина, удата Стаменковић, а касније за Радосава Јовановића, вујановског хајдука из Гусиња, ћерке: Велика, Марија, Спасена.
- Перуника, удата у Прекопчелицу.

Други наследни род:

Владимир (Јанићије) и Русија Љубић су имали пород:

- Милан, 1909-1985, жена Росанда Динић из Вујанова, одселио се 1950 године и живео у Српском Милетићу. Имали су ћерке: Раду, Загорку и Веру (Београд, деца: Драган и Наташа), и синове: Ратомир (Крагујевац, син и две ћерке), Љуба (С.Милетић, синови Зоран и Бранко, и ћерка).
- Вукосава, удата за Величка Марјановића из Вујанова, деца: Томислав, Војислав, Драгослав, Добрила.
- Драгутин, 1911-1994, жена Станица Живковић из Брестовца....
- Велика, удата за Михајла-Кајле Виденовић из Вујанова, ћерка Драгица.
- Милутин, погинуо млад.

- Велимир, 1920-2013, жена Савка Спасић из Боринца, живео у Српском Милетићу, син Стојан (С. Милетић, син и ћерка), ћерка Милославка (С. Милетић, два сина), ћерка Славица (Оџаци).
- Видосава, живела у Српском Милетићу.

Никодије (Јанићије) и Миља Љубић су имали пород:

- Војислав 1921-1999, жена Јана Атанасковић из Мајковца,...
- Костадин, жена Милица, живео у Грделици, деца: Радунка и Драган.
- Властимир, жена Јованка, живео у Барајеву, ћерка Славица.
- Сибин, жена Станка из Магаша, живео у Београду, ћерка Весна.
- Дажа, жена Јаворка из Турјана, живео у Словенији, деца: Гоца, Биља.
- Милева, удату у Ћиру Стефановић из Турјана, син Милун,...
- Милославка, удату за Жику из Мајковца.
- Јелица, удата за Добривоја из Ивања.
- Косовка, удата за Дале из Славника

Богосав (Јанићије) и Лепосава Љубић су имали пород:

- Драга, удата за Власту из Орана, живели у Београду, деца: Миле и Александар.
- Вела, удата за Милана Аризановић из Брестовца, син Раде.
- Роса, удата за Живојина из Винарца код Лесковца, деца: Слободан и Светлана.
- Загорка, удата за Власту Марковића из Вујанова, деца Станмир и Станмирка.
- Стојан, 1916, погинуо у рату 1943г. Народи Херој.
- Даница, удата за Воју Миленковић из Ображде, деца: Љубомир, Витомр, Радунка.
- Марија, удата за Велимира Младеновића из Турјана, деца: Стојан, Милосав, Раде, Стана, Радмила, Мирка. Стојан, који је добио име по ујаку Стојану и брине о његовој оставштини, има синове Игор (Стојан и Милица) и Предрага (Ђорђе).

Трећи Наследни Род:

Драгутин (Владимир) и Станица Љубић имају пород:

- Зорка, 1936, удата за Милана Соколовића из речице, деца: Небојша и ћерка?
- Милославка, 1938, удата за Заку Златковић из Лозана, деца: ..
- Драгица, 1940, удата за Радивоја-Рацка Миладиновић из Вујанова, деца: ...
- Војко-Војча, 1942, жена Јаворка Стојановић из Мирошевца, живе у Лесковцу, син Горан (Вршац) и ћерка Валентина-Вања (Лесковац).
- Јанићије-Ницко, 1945, жена Дивна из Орана, живи у Београду, деца: Данијела, Дејан.
- Златица, 1954, удата за Мишу Ивановића из Вујанова, син Владица и ћерка Драгана.

Војислав (Никодије) и Јана Љубић су имали пород:

- Сениша, 1950, жена Живана, живи у Лесковцу, ћерка Маја и син Марко.
- Драгиша, 1951, живи у Вујаново.

- Љубиша, 1960, жена Бранка из Ображде, живи у Лесковцу, син Александар и ћерка Александра.

И ово је пример како су наше некадашње породице били многородне. У првом колену је било шесторо деце, а у другом је било, у три куће Љубића, укупно 22 детета, а у трећем наследном роду било је девет детета. Било је и много умрле деце, али су људи то доживљавали као судбину. Богосав и Лепосава су имали дванаесторо деце, а од тога им је умрло петоро, а један син је погинуо у рату. Није лако разумети тугу, несрећу и патњу тих људи, али живети се мора. Многобројна породица Љубић се развила стицајем различитих околности. Највише њих су отишли за Српски Милетић или у нека друга места, а Богосијина кућа је одавно затворена, јер су се шест ћерке удале, а једини син Стојан је погинуо као командант бригаде и касније проглашен за народног хероја другог светског рата. Сада у селу живи једино Драгиша-Гиле, а повремено су ту Војча и Љубиша, који живе у Лесковцу. Стотине других потомака Јанићија Љубића живи негде у Србији, а можда и даље.

Родослов Стаменковићи

Стаменковићи су се доселили из Црвене Јабуке, као и остали Вујановчани, после 1881 године. Дошли су муж и жена, чија се имена не знају, а имали су и три сина: Панајота, Тодораћију (Тодор) и Костадина. Овај и следећи подаци су на основу записа на неколико страница које сам добио од Никодија Стаменковића, Ратковог сина, а запис је саставио Спаса Динић, Ратков зет од сестре Наталије. Панајотов, Тодораћијин и Костадинов отац, чије име се не зна, је умро млад и његова жена се преудала за Стаменка, који није имао жену и децу. Он је посинио женину децу и прикључио своју имовину под условом да га дочекују и узму презиме по њему, Стаменковић, што је прихваћено и остало је тако. Костадин је оженио Таку Љубић из Вујанова, нису имали децу, а он је умро млад. Така је очувала Совку Грујић из Вујанова, а у старости се преудала за Милету Анђелковића.

Род Панајота Стаменковића

Старији брат Панајот и жена Султана Стаменковић, од Страхињића из Слишана, су имали:

- Станислав (око 1887), +1912г, жена Милева,
- Никодије (око 1890), +1928г, жена Ђурђа Ђорић из Вујанова,
- Добрија, удата у Вујаново
- Ђурђелена, удата у Ображду за Јовић Стојанчу.
- Љубица, удата у Мијалицу за Младеновића, син Жика-поштар (син Мића-поштар)

Род Станислава и Милеве Стаменковић

Станислав је погинуо, релативно млад, око 30 г., у првом светском рату, жена Милева из Славника се преудала у Слишане за Алексу Пешића, а њихова деца

Милош и Душан су одрасли код стрица Никодија. Касније, пошто је Никодије умро млад, његов Син Ратко је одрастао код Милоша.

- Милош, 1907-1994, жена Марица (1900-1985) из Ображде
- Душан- Дука 1911-1997, жена Перса Марјановић (1918-1986) из Вујанова.

Милош и Марица Стаменковић су имали пород:

- Бранко 1926-2003, жена Надица (Виденовић из Вујанова) (1921-2002)
- Светислав, 1928, жена Вера (из Кљајић), живе у Лебану, деца: Милена (деца: Јована и Маја), Миливоје (син Александар)
- Тихомир, 1930, жена Станислава, живе у Београду, деца: Мирјана, Милош.
- Богомир, 1931-2004, жена Вера, живи у Лесковцу, деца Драгиша и Драган.
- Велибор, 1935-2004.

Род Никодија и Ђурђе, рођена Ђорић из Вујанова, Стаменковић

- Ратко, 1920г, жена Анђа Грујић из Ивања, живео у Вујанову и Лесковцу
- Косана, удата у Оране за Драгана Коцића. Имала је децу: Милунка, Катарина-Каћа, Града и Срба, сви живе у Лесковцу.
- Наталија-Тола, удата за Спасу Динића из Бучумета. Имала је децу: Милун-Мића, Смиљка, живе у Лесковцу.
- Олга, умрла као дете.

Никодије је, од последице рата умро рано, 1928г, а његова жена Ђурђа, удовица са три детета, се преудала за Радојла Јованића из Магаша, али је одвела и своју децу. Ђурђа је са Радоилом имала још три сина: Драгомир, Добривоје и Станислав, и сви они живе у Сремчици код Београда. Косана и Наталија су се удале из Магаша, а Ратко се враћа у Вујаново 1941 године и тражи од брата Милоша своју очевину.

Ђурђа Ђорић је имала брак и пре Никодија, са Микаилом Коцићем из Орана и са њим је имала сина Душана. Али, Микаил Коцић је погинуо у Кумановској битци 1912 године и она се 1918 кодине преудала за Никодију Стаменковића. Умрла је 1953 године у Магашу, а спомен јој је подигла ћерка Наталија-Тола.

Следећи наследни род:

Ратко и Анђа Стаменковић су имали следећи пород:

- Никодије 1951, деца Игор (жена Боба, деца: Урош и Неда) и Јелена (деца: Андрија и Анастасија)
- Драги, жена Љубинка, син Иван(жена Ивана, деца Љиљана, Лазар и Димитрије) и ћерке: Марија (ћерке: Лена, Тара и Петра) и Мирјана (муж Ненад, деца Виктор и Андреј).
- Златка, муж Звонко, деца: Саша (деца Марко, Филип и Хелена) и Бојан (жена Марија, деца: Лука и Анђела)

Живот Ратка Стаменковића је препун прича, за роман или филм, али ова родословна књига има циљ да забележи само неке основне податке. У другом делу, где ће бити забележене само неке приче, наћи ће се забелешка и о Ратку. Важно је да се род раширио, да има много наследника од старог Никодија, скоро двадесет, и да се Раткова енергија претворила у једну

породичну фирму, КОДЕ Ауто Сервис, коју је направио његов син Никодије, назван по деди.

Род Тодора-Тодораћија Стаменковића

Тодор и Достана Стаменковић су имали пород:

- Душан, 1900-1931, жена Стојана из Турјана, деца: Хранислав (живео у Београду), Миливоје (1924, погинуо у другом рату), Росанда-Рола (1926, удата за Бору Танчића из Радосинца-Магаш, живи у Српски Милетић, деца: Милован, Раде)
- Милић, 1904-1965, жена Мира Станојевић из Вујанова
- Драгомир 1906-1983, жена Јелена из Ображде и Лепосава из Житног Потока
- Божидар-Бошко, живео у Српски Милетић, жена Ђука, деца: 4 ћерке: Добрила (деца :Драган и Весна), Светлана (деца: Зоран и Тања), Вида и Снежана
- Александар-Санда, живео у Српски Милетић, жена Милунка из Кацабаћа, деца: Дивна, Милован (деца: Александар и Никола), Милорад, Мира (деца: Зоран, Тања и Милан). Милорад је свом сину дао име Тодор према деди.
- Иконија, удата за Стојанчу Цветковића из Турјана, деца: Милован, Поле, Јаворка, ..
- Јулијана-Јанче, удата за Стојанчу Митровића из Вујанова, деца: Милорад, Јорданка и Станимирка.

После другог светског рата, 1946 године, су Александар и Божидар колонизовани у Српски Милетић и повели су и децу Душана, који је рано преминуо. Тако су наследни родови од три брата отишли из Вујанова. И овај пример показује величину драме српског народа.

Други Наследни род

Милић и Мира Стаменковић су живели у Вујанову и имали пород:

- Чедомир, 1930, жена Станица из Орана, деца: Миломир (1956, живи у Лесковцу, узео је презиме Милић по деди са 19 година, одржава домаћинство свог оца и деде), Владанка (1958, живи у Лесковцу)
- Ратомирка, 1935, удата за Крстомира Виденовића из Вујанова, деца: Небојша, Дејан, ..
- Томислав, 1937, жена Божана из Ваљева, живео у Ваљеву, деца: Зорица, син Ивица.
- Радмила, живи у Лесковцу.

Драгомир и Јелена, и Лепосава, су имали пород:

- Варадинка, удата у Мијајлицу, син Раде
- Љубинка, удата за Мирка Михајловића из Вујанова, деца: Слободан-Бобан и Владан, остала је да живи на имању и домаћинству свог оца.

Трећи наследни род:

Чедомир и Станица Стаменковић су живели у Лесковцу и Вујанову и имали пород:

- Миломир, 1956, живи у Лесковцу, узео је презиме Милић по деди са 19 година, одржава домаћинство свог оца и деде.
- Владанка, 1958, живи у Лесковцу

Родослов Митровића, Виденовића и Анђелковића - Самарџинци

По причи, која ће можда тек бити написана, у Вујаново су се доселила и три брата, Митар, Виден и Анђелин, из Црвене Јабуке, од којих су настала три Рода и више домаћинства у Вујанову, а многи су отишли и даље од свог села. Прво су се населили у Белановцу код Лесковца, али тамо није било довољно простора за многобројну стоку коју су имали, и зато су се населили у Вујанову. Неки су касније мењали и ова почетна презимена, тако да сада у Вујанову постоје више од петнаест кућа-домаћинства овог великог рода. Надајмо се да ће се сложити коцкице и за овај родослов.

Коцкице су се сложиле тако што сам нашао писани траг о овој великој породици, који је записао Слободан Динић из Вујанова, по казивању Душанке Виденовић-Јовановић, која је ту родословну причу запамтила од свог оца Љубомира. То је текст из 1980 године, у коме су дата само имена и ко је од кога рођен, а основни недостатак је што има само мушких наследника. Али, добили смо нека имена из првих потомака по досељавању, о којима нема трагова нити сазнања код живих потомака.

Права прича је следећа: У Вујаново се доселио Вељко са своја три сина, Митар, Виден и Анђелин, који су имали већ своје породице. Вељко је имао још два брата, који су такође имали своје многочлане породице, и један брат се населио у Црквицу, а други у Славник. Од Митра, Видена и Анђелина су настале три рода, Митровићи, Виденовићи и Анђелковићи и више домаћинства, а неки наследни потомци су мењали почетна презимена.

Вељко је имао три сина:

- Виден, синови: Никола, Голуб, Тодор, Миладин
- Анђелин, синови: Никола-Ника, Стоилко
- Митар, синови: Ранђел, Давид, Игњат

Када се Вељко доселио у Вујаново, са женом, синовима и унуцима, може се предпоставити да је тада имао 70-80 година, синови 50-60 година, а унуци (девет мушких потомака) око 10-30 година. Из овога се види да је то била велика породична заједница, са три почетна породична домаћинства, или задруга. Неки од унука су већ били ожењени и имали су децу, тако да је ова заједница Вељкових синова бројала бројала више од двадесет чланова. У почетку, сваки брат је направио своје домаћинство, а њихове старе куће су биле тамо где су сада Кајлина, Чедина и Борина кућа. Касније су се домаћинства ширила, тако да има сада у селу остатака од најмање саедамнаест домаћинства Самарџинаца.

Род Анђелковића

Анђелин (око 1820г.) је био најстарији и имао је имао синове Николу и Стоилка, и још деце, и доселио се из Црвене Јабукe са женом, децом и унуцима..

- Никола (око 1844г.) је имао сина Дину (1865-1915) и Јованчу (1876-1896). Од Дине су остали Динићи и Николићи, а Јованча је умро млад и није имао децу. Сигурн је било још деце, али нема података.
- Стоилко (1864-1929) и његова жена Јованка (1865-1957) су имали синове: Мила-Милата, Ранђел (1897-1918) погинуо у рату, Радоја и Будимира и ћерке Јану и Савку. Радоје и Будимир су се после првог светског рата одселили на Косово. Будимир је имао синове Бору и Миливоју, а Радоје је имао три сина и ћерку Стојанку. Јана се удала за Милутина Јовановића из Вујанова, а Савка се удала у Бублицу

Породично стабло у Вујанову су наставили Дина, син од Николе, и Милета, син од Стоилка.

Наследни род Анђелин-Никола-Дина:

Дина Анђелковић (1865-1915) је имао пород:

- Светозар, 1886-1936, жена Стана (Јована) Станојевић (1886-1935) из Вујанова.
- Даринка
- Стана:

Светозар и Стана Николић су имали пород:

- Росанда, 1910, удата за Милана Љубића из Вујанова, деца: Ратомир, Љубомир, Радмила, Загорка и Вера.
- Станко, 1921-1943, жена Стојанка Илић (1914-1991) из Орана
- Станојка, 1923, удата за Петра Петковића из Слишана, деца: Ратко, Милун, Милка и Милосавка.
- Стојана, 1925, удата за Борислава Антића из Приштине, деца: Бранимир и Александар.
- Станоја, 1928-1978, жена Стана Лепојевић (1928-2012) из Горњег Брестовца.

Следећи наследни род од Светозара, у Вујанову, је :

Станко и Стојанка Динић су имали пород:

- Томислав, жена Јелисавета-Лила из Магаша, син Горан, живи у Београду.
- Слободан, жена Славица (1947) из Вршца, ћерка Наташа (1970) и синови Александар (1976) и Иван (1978), живи у Вршцу.

Следећи наследни род од деце Слободана Динића:

- Александар и Соња /рођ. Станојев/ Динић - син Лука рођ. 2003.год, ћерка Лена рођ. 2007.год...живе у Вршцу.

- Иван и Јасмина /рођ. Мујчиновић/ Динић - ћерка Уна рођ.2010.год., ћерка Хена рођ.2014.год., живе у Сарајеву.

Станоја и Стана Николић су имали пород:

- Милун, 1951, жена Зорица Грујић из Вујанова, деца: Игор и Тања, живе у Аранђеловцу.
- Љубиша, 1953, жена, деца Дејан и Ненад, живе у Аранђеловцу.

Дина је био најстарији од Анђелкових унука и био је годиште свога стрица Милета. Он је узео доњи део плаца, према падини, и ту су сада куће Николића и Динића. По Николи, они су узели презиме Николић и то презиме је задржао и унук Станоја, а Динин син Станко је узео презиме по оцу. Изгледа мало чудно, али и два Станкова сина имају различита презимена, Николић и Динић, што показује да тада није било књига и да су се презимена уписивала некада по оцу, некада по деду, или по неком старијем претку. Тек после другог светског рата се устаљује пракса да се презимена не мењају, већ наслеђују по мушкој линији.

Наследни род Анђелин- Стоилко- Милета:

Милета (1885-1947) и Драгиња (1883-1943) Анђелковић су имали следећи пород:

- Драгољуб, 1910-1980, жена Роска (1910-1994) из Речице,
- Милутин, 1919, жена Перса из Турјана
- Александар, 1924, жена Стевка, живи у Земуну, деца: Славица и Љиљана
- Савка, 1926, удата за Уроша Станимировића из Приштине, деца: Небојша, Мирјана, Небојша и Љиљана
- Борко, 1927-2005, Жена Верка (1929-2005) из Лозана,

Следећи наследни родови Милетових синова су:

Драгољуб и Роска Анђелковић су имали пород.

- Томислав, 1933-1961, жена Кока, деца: Дивна и Загорка, обе живе у Лесковцу
- Станимир, 1938-1979, жена Миланка из Ображде, деца: Драган, Иван.
- Нада, 1931, живи у Чачку, супруг Милорад Јованић, деца: Зоран и Рашко, унук Стефан и унука Стефани, ...
- Добрија, 1940, живи у Дубровнику.
- Слободанка, 1944, живи у Брусу, деца: Слободан,
- Десанка, 1948, живи у Цавтату.

Сада, на домаћинству Драгољуба живи унук Иван Анђелковић са женом Славицом и сином Станимиром.

Милутин и Перса Анђелковић су живели у Вујанову и Лебану и имају пород:

- Мирјана, 1945, живи у Лесковцу, ћерка Сандра.
- Љубинка, 1947, удата за Исламовића из Лебана, деца: Александар, Братислав.

- Десимир, 1950, жена Добрила из Медвеђе, деца: Емилија, Милица, Ђурђица.

Сада у Вујанову често борави и одржава домаћинство и кућу Десимир Анђелковић.

Борко и Верка Анђелковић су имали пород:

- Рада, 1952, удата у Драговац, деца:
- Душанка-Радојка, 1956, удата у Драговац, деца: Сандра и .

Као што се види из Родослова, Милета је имао четири сина, од којих су тројица остали у Вујанову, а један син је отишао из села за Београд. Милетина браћа Радоје и Будимир су отишли после првог светског рата на Косово и тамо су направили своја домаћинства са много деце, од којих је било петоро мушких. Сви они су задржали презиме Анђелковић. Камо среће да није било тада промене презимена и да у селу постоје двадесет кућа Вељковића, како су се презивали Анђелко, Митар и Виден, тада би осећај сродности био много јачи и људи би се другачије гледали и поштовали.

Родослов Митровића

На гробљу се налази његов споменик на коме пише година 1900, да је живео 80 година и уписан је као Митар Вељковић, по оцу Вељку. Он је био, вероватно, средњи брат, па је и његово домаћинство било у средини, између Анђелина и Видена. Имао је три сина и касније су направљена три домаћинства, на брду, до утрине, је био Давид, до падине је био Игњат, а од падине до пута у селу је био Ранђел. Та три домаћинства постоје и данас, само што је Игњатову кућу откупио Чедин отац, Милорад Стојичић, од деце Владимира-Диде Митровића.

Митар је имао синове:

- Ранђел, после 1860, умро после 1935 г.
- Давид 1868-1928г.
- Игњат, после 1860

Родослов Ранђела Митровића, а касније Анђелковић

Ранђел је имао, са првом женом Радојком, сина Станоју и ћерку Милеву, а са другом женом Тодором, ћерку Марију. Међутим, син Станоја је погинуо у првом светском рату, у Церској битци, и од њега је остала само ћерка Радомирка, која се касније удала за Милоја Аранђеловића из Црквице. Да би се наставило породично домаћинство, призетио се Михајло Анђелковић из Ивања, оженивши се за млађу ћерку Марију.

Ранђел и Радојка Митровић су имали пород:

- Станоја, +1914 у Церској битци, ћерка Радомирка која се удала за Милоја Аранђеловића из Црквице.

- Милева, +1909, удата за Танасија Златковић из Славника. Имали су сина Борисава (синови: Живојин, Богосав, Илија, Радосав и Благоје) и ћерку Вукосаву (удату за Михајла Динића из Брестовца).

Са другом женом Тодором, Ранђел Митровић је имао:

- Марија, 1896-1935г., удата за Михајла Анђелковића (1895-1975г.) из Ивања, који се призетио и наставио домаћинство Ранђела Митровића.

Други наследни род:

Михајло и Марија Анђелковић су наставили домаћинство Ранђела, и имали су пород:

- Руселена, удата за Борка Миленковића из Мијајлице, живе у Београду, деца: Јагода, Слободанка, Олга.
- Станко, 1930-1995, жена Олга Марјановић из Вујанова,
- Сава (од друге жене, Стана из Орана), жена Божица из Каменице, живе у Београду, деца: Јасмина, Сунчица.

Трећи наследни род:

Станко и Олга Анђелковић су имали пород:

- Радмила, 1950, удата за Милорада Величковића из Лозана, живе у Лесковцу, деца: ..
- Верица, 1952, удата за Синишу Михајловића из Косанчића, живе у Лесковцу, деца: Марија и Дамир.
- Миломир-Миле Анђелко, 1954, жена Миланка из Београда, живе у Београду и Вујанову, деца: Зоран и Слободан.

Домаћинство Ранђела Митровића се, стицајем неких околности, пренело по женској линији на Марију и Михајла Анђелковића, који се призетио, а затим на Станка и његовог сина Миломира Анђелковића.

Родослов Давида Митровића

Давид Митровић и његова жена су имали пород:

- Обрад, жена Селена из Ображде
- Пејча, жена Јаника
-

други наследни род

Обрад и Селена Митровић (или Давидовић) су имали пород:

- Миодраг-Мика, са првом женом из Бублице је имао: Обрен (синови Аца и Иван) и Вера, а са другом женом Ружом је имао Бранка и Лалу.
- Милорад 1915-1970, жена Јелица из Црквице (1920-1992), деца: Миомир Давидовић (живи у Београду, деца: Зоран и Љиља) и Рада (удата за Милутина из Брестовца, деца Горан и ..)
- Јелица, удата у Турјане
- Доброска, удата у Винарце

-, удата у Брестовац

Пејча и Јаника Митровић су имали пород, и сви су они узели презиме Пејчић:

- Витко
- Тиса
- Мија
- Јелена

Занимљиво је да се Пејча одселио за Лесковац са породицом, а сва његова деца су завршила највише школе и сви су постали доктори-лекари.

Родослов Игњата Митровића

Први наследни род:

Игњат и његова жена су имали пород:

- Петко, жена Наталија Грујић из Вујанова
- Ранко, 1885-1912, жена Јелица Караџић, 1880-1957, из Вујанова (Гусинци).
- Владимир-Дида, 1896-1944,, жена Стојана Станојевић (1894-1948) из Вујанова
- ?....

Други наследни род:

Петко и Наталија Митровић су имали пород.

- Борисав, 1911-1963, жена Даринка Станојевић, 1909-1993, из Вујанова
- Александар, 1912-1943, ...
- Зорка, ...
- ?

Ранко и Јелица Митровић су имали пород.

- Мирко, 1908-1974, жена Достана (1906-1964) и Станица.
- Стојанча, 1915-1945, жена Јулијана-Јанче, 1913-1997.
- Вукосова

Владимир и Стојана Митровић су имали пород:

- Милун, 1923, жена Десанка, живели у Александровцу, деца: Вера, Милорад.
- Миливоје, 1925, жена Вера, живели у Јагодини, деца, Драган, Тања.
- Тиосава, 1927-1933.
- Десимир, 1929, жена ?, живео у Београду, деца: Александар, Сања.
- Станимир-Таско, 1934-1983, жена Мирјана, живео у Смедереву.
- Вера, 1936-1937.
- Стојанка-Цана, 1937, удата за Радисава Петковића из Мионице.

Владимир и Стојана су погинули у другом светском рату 1944 године, тако да су деца остала без родитеља. После рата су сви отишли из Вујанова на неке државне службе, тако да сада нема остатака домаћинства Владимира Митровића, а имање су продали или поделили ближиј родбини.

Трећи Наследни род:

Бора и Даринка Митровић су имали пород:

- Добринка, удата за Жику (син Милан) и Ђуру (син Драган). Деца, Милан и Драган сада живе у Вујанову, где су направили велико домаћинство на месту «језеро».
- Грана, удата за Жику, ћерке: Јадранка, Биса
- Станислав 1943-1993, жена Драгица-Гане из Бублице, деца Горан (живи у Смедеревској Паланци) и Саша (живи у Вујанову и наставља домаћинство свог оца, деде и прадеде)
- Миленка 1950-1977.

Борина кућа је на крају села, према реци и браништу, и вероватно је зато била одабрана, пред крај другог светског рата 1944 године, за седиште главног штаба народно ослободилачког покрета партизанских снага, на челу са Петром Стамболићем. У тој кући су боравили највиши партијски и војни руководиоци неколико месеци. Важно је рећи да је Борина жена Даринка била из исте куће из које је и мајка Стојана Љубића, рођена тетка Лепосава, тако да је блиска родбинска веза давала сигурност те куће. И данас постоји спомен плоча на тој кући.

Иначе, најмлађи вујановчанин је рођен у овој кући 2003 године, Борин праунук Милан Митровић, и живи ту са породицом. Он и Драгољубов праунук Станислав су једина два мушка потомка који су рођени у Вујанову у последњих скоро педесет година.

Мирко и Достана Митровић су имали пород:

- Драгољуб-Дажа, 1931-2005, жена Драгица, живео у Београду и Вујанову, деца: Раде, Зорица, Марина, сви живе у Београду.
- Драгица, живела у Лесковцу, има сина Сашу и ћерку Марину.
- Нада, живела у Сројковцу, има сина „Шеки“, који живи у Словенији.

Стојанча и Јулијана-Јанче Митровић су имали пород:

- Милорад-Лоцко, 1935-2010, жена Станица-Цана, живе у Лебану, деца: Горица, Златица, Снежана, Наташа.
- Јорданка, живи у Лесковцу
- Станиславка, удата у Оране, ...

Као што се види из родослова, Игњат је имао много потомака, имао је три сина и он је остао у старој кући, на Риду, са својим најмлађим сином Владимиром, а два старија сина су направили своја нова домаћинства на путу од села према реци, и ту су сада три домаћинства Митровића, од Боре једно и два од Ранкових синова, Мирка и Стојанче. Али, Владимир и његова жена су умрли пред крај другог светског рата, релативно млади, а њихова деца, четири сина и две ћерке, су се кроз војне и државне службе извукли и сви отишли на државни посао. Зато су продали кућу и имање Милораду Сојичићу, блиском рођаку, из породице Виденовић.

Родослов Виденовића

Виден је, вероватно, најмлађи брат и са својом породицом се доселио заједно са оцем Вељком и браћом: Митром и Анђелином, који су имали своје породице. Он је оснивач рода Виденовића, од којих данас у селу има доста потомака и домаћинства, која су, као и код свих осталих, углавном напуштена. Касније су неки потомци мењали презиме, односно узимали ново презиме, најчешће по деди.

Виден (рођен је после 1830г.) и његова жена су дошли из Црвене Јабуке са децом и оснивачи су **првог наследног рода**:

- Голуб (око 1866г.), жена Стојана..
- Никола 1873-1951, од њега су Белчићи
- Миладин (око 1860г.), жена из Ивања
- Тодор

Зна се да је Виден имао четири сина, а сигурно је било и женске деце.

Други наследни род:

Голуб и Стојана Виденовић су имали:

- Спасоје-Спаса, жена Анђа Трајковић (1887-1952) из Брестовца
- Драгољуб, погинуо у првом рату на Колубари.
- Никодије,
- Даринка, удата за Велимира у Радосинци
- Лена, удата у Злату
- Јелена, удата у Драги Дел.
- Сека, удата за Бранковића из Славника
-, удата у Слишане

Никола Виденовић и његова жена су имали пород:

- Љубомир 1897-1976, жена Даринка из Лозана
- Стојадин 1900-1960, жена Наталија из Лозана
- Станко, деца Митар и Светозар-Тоза.
- Тодорађија, деца Микаил-Крце
- Даница, удата у Стојменовиће из Турјана, деца: Александар-Цака, Зорка и Параскева
- Миленија, удата у Ивање
-, удата у Оране, мајка попа Станислава

Миладин Виденовић и његова жена (Румена?) су имали пород:

- Милан (око 1880г)
- Александар (или Костадин), умро млад, жена Стојна (1891-1977), син Светозар-Тоза (1911-1932) је умро млад и ћерка Стојана (1914-1986), која се удала, привела, за Љубисава Стојичића из Боринца.

Тодор је имао

- Ђура, жена Пејка из Радосинца
-, погинуо на Солунском фронту, имао је ћерку Косару која је живела у Бојнику.

Као што се види из претходног родослова, Виденови синови су имали десет синова, а било је доста женске деце, које су удајом одлазиле из куће. Виденов син Голуб је остао са оцем, Никола и Тодор су направили домаћинства испод пута, где је сада школа, Миладин је направио домаћинство на путу од села за реку, где су сада три домаћинства.

Трећи наследни род

Спасоје и Анђа Виденовић (1887-1952) су имали:

- Михајло- Кајле 1917-, жена Велика Љубић (1914-1981) из Вујанова. После погибије Спасе у првом светском рату, Анђа се преудала, привела, за Милорада Стојичића (1896-1970) из Црвене Јабукe и тако се наставио овај род као Стојичић:
- Перса, удата за Стојанчу Станојевића из Турјана.
- Дикосова, удата за Драгољуба Петровића из Боринца,
- Чедомир 1922-2002, жена Радмила Стефановић из Брестовца.
- Борисав-Бора, жена Мара из Босне, син Драган и ћерка Љубица, живео у Београду.
- Војислав , погинуо у другом рату.
- Властимир 1936-1997,

Љубомир и Даринка Виденовић су имали:

- Надица, удата за Бранка (Милош) Стаменковића из Вујанова
- Ратка, удата у Велику Дренову код Крушевца, Гордана и син?
- Крстомир 1932-2013, Жена Ратомирка (1935-) (Милић) Стаменковић из Вујанова.
- Миломир, жена Наташа, живео у Крушевцу, деца: Томислав и Виолета.
- Душанка, удата за Станимира-Нину (Стојанча) Јовановић из Вујанова

Стојадин и Наталија Виденовић су имали:

- Велин 1922-1995, жена Милунка (1930-) из Мијалице.
- Радомир, жена Станојка, живео у Београду, деца: Станимир и ?.
- Олга, удата у Оране, ћерка Љубинка
- Јана, удата у Мијалицу, муж Драги, деца: Смиља и Јагода

Милан Виденовић (имао је две жене, прва? и Румена из Магаша) је имао:

- Петар 1903-1974, жена Милица (Душан) Станојевић (1907-197?) из Вујанова, променио презиме у Миладиновић, по деди.
- Драгољуб, живео у Ђиљану и Београду, деца: Дикица (син Драган живи у Београду), Бисенија (живи у Вршцу, деца.....), Љубиша (живи у Вршцу, деца).
- Божил, живео на Косову, деца: Борко (живи у Београду) и две ћерке.

Друга жена, Румена :

- Љубомир, жена Стојана (Љубисав) Станојевић, призетио се.
- Иван и Јован, близанци, одселили се за Српски Милетић. Иван и Спасенија (из Газдара) Виденовић су имали: Рада, Јевросима и Стана. Јован и Милунка (Синадиновић из Слишана) Виденовић су имали децу: Мирослав-Бале (Ивица и Младен), Милица (Желимир и Гордана).

- Милица, удата за Радета Милчића из Слишана, син Миломир.
- Стојан, жена Тијана (Милчић из Ображде) Виденовић, живе у Лесковцу, деца: Љубинка (удата за Бранка из Плавца, живе у Подгорици, ћерке Данијела и Сања), Славица.

Ђура и Пејка Виденовић (из Радосинца) су имали пород:

- Сретен, са првом женом је имао сина Александра - Цале (син Влада и ћерка Гоца), а са другом је имао петоро деце (Бранко, Тоза, ...) и живели су у Српском Милетићу.
- Владимир
- Јула, удата за Михајла Величковића-Кика из Брестовца, који се призетио у Вујанову, и имали су децу: ћерке Драгицу и Верицу, и синове Станимир, Ратомир и Станислав. Ратомир-Ратко живи у Бојнику, а његова деца Милена и Предраг живе у Београду.
- Даница, удата у Ивање, три сина, Драгомир, Беља, ..., сви у Београду.

Као што се види из претходног родослова, због бројности мушких потомака, било је, у једном тренутку, око десет домаћинства Виденових потомака по мушкој линији, али још толико су морали да оду из Вујанова и да стварају домаћинства тамо где су могли да живе и раде.

Четврти наследни род, у Вујанову:

Михајло-Кајле и Велика Виденовић су имали:

- Драгица, удата за Николу Петровића из Турјана, синови Радојица и Радомир, који живе у Бојнику.

Чедомир и Радмила Стојичић су имали:

- Милун, 1951,
- Славица, 1954

Крстомир и Ратомирка Виденовић су имали:

- Јадранка 1955-1966, умрла је млада
- Небојша, 1960, живи у Лесковцу, жена Душица, деца: Адриана и Анђела.
- Дејан, 1969, живи у Лесковцу, жена Биљана, деца: Данило и Лазар.

Велин и Милунка Виденовић су имали:

- Славиша, живи у Београду, Жена Нада, три сина.
- Станимирка, живи у Београду
- Станија-Ниче, живи у Лесковцу

Петар (1903-1974) и Милица Миладиновић (1907-) су имали:

- Томислав-Тоца, 1936-2005, жена Стана из Брестовца, живи у Лесковцу, деца: Слађана, Биљана, Горан.
- Радивоје-Рацко, жена Драгица-Гане Љубић из Вујанова, живи у Београду, деца: Слађана, ...
- Смиља, удата у Ивање за Властимира Аризановић, деца: Љубиша и ...
- Олга, удата за Милоша, у Брестовац, деца Станимир-Нине,

Љубомир и Стојана Виденовић су имали:

- Илија, 1943, жена Љубица, деца Жаклина и Жарко.
- Милунка-Нуна, 1946, удата за Миомира-Мима Тричковића из Ђинђуше, син Миодраг.
- Миломир-Мика, 1949, жена Драгица, син Никола (син Миломир).

Четврти наследни род показује само оне мушке потомке од Видена, који су остали до краја живота у Вујанову, али је сигурно два пута више мушких потомака који су отишли из села, јер није било места и имања за живот. А, тек, колико је потомака по женској линији, то је посао за праве истраживаче.

Родослов Јовановића

Оснивач рода је Петар-Пеја Јовановић (1831-1915) из Вучи Дел, села близу Црвена Јабука у општини Бабушница, који се доселио у Вујаново после ослобођења овог дела Србије од Турске 1878 године. Оснивач Рода је Петар-Пеја Јовановић који је се доселио у Вујаново са женом Маром и децом. По причи која је остала код потомака, он је тада имао око 45 година, а најмлађе дете, син Алекса који је касније наставио род Јовановића, је имало око 5 година. Он се доселио у исто време, 1880 године, са још три брата из Црвене Јабукe (Митар, Виден и Анђелин), од којих су касније настала три рода у Вујанову (Митровићи, Виденовићи и Анђелковићи), али нису били у родбинским везама. Од овог рода постоје данас у Вујанову два домаћинства Јовановића.

Први наследни род:

Пеја и Мара Јовановић су имали пород:

- Савета, удата у Магаш
- Миленија, удата у Ображду,
- Ђумрија, удата у Цикицол
- Алекса, око 1872, жена из Славника

Други наследни род

Алекса (Петар) и ? Јовановић је имао пород:

- Љубомир-Буџан, 1892, жена Милана Пејић из Радосинца код Црвене Јабукe.
- Милица, удата у Речицу за Милана Стојановића.
- Никосава, удата у Магаш (Радосинац) за Жику Јанковића.
- Русија, удата у Брестовац за Стојана.
- Костадинка, удата у Магаш за Радаомира.
- Илија, умро је млад
- Милутин, 1906-1984, жена Јана Анђелковић (1904-1969) из Вујанова.

Трећи наследни род:

Љубомир-Буџан (Алекса) (1893-1955) и Милана су имали пород:

- Стојанча, 1916-1979, жена Стојанка из Мрвеша.

Милутин (Алекса) (1904-1969) и Јана Јовановић су имали пород:

- Драгица, удата у Оране за Симића,
- Севда, удата у Гусинци (Вујаново) за Јовановић.
- Аница, удата у Каменицу.
- Станко, 1940, жена Љубица, Лесковац и Вујаново.

Четврти наследни род:

Стојанча (Љубомир) и Стојанка Јовановић су имали пород:

- Станимир, 1941-2009, жена Душанка Виденовић из Вујанова, живео у Лебану и Вујанову, деца: Станија, Љубомир.
- Станоја, 1945, жена Рада из Лапотинца, живи у Београду, деца: Јасмин и Беба.
- Десимир, 1948, жена Лена из Београда, живи у Београду, деца: Дејан и Данијела.
- Драган, 1950, жена Стана Станојевић из Вујанова, живи у Београду, ћерка Тања Јовановић.

Станко (Милутин) и Љубица Јовановић су имали пород:

- Милун, 1973, живи у Лесковцу
- Бисерка, удата у Стублу за Сашу Ивановић, живи у Лесковцу, деца: Христина, Лука.

Из родослова ове породице се види да је било више женске деце, Пеја је имао три ћерке и једног сина, у другом колену је било два сина и четири ћерке, а у трћем колену је било два сина и три ћерке, тако да су остала та два домаћинства која су створили Љуба-Буџан и Милутин. Садашњи потомци живе ван Вујанова, једино је Станко са женом у Вујанову.

Родослов Ђорића

Ђорићи су такође, по причи, из Црвене Јабуре, али су се доселили знатно касније, двадесетак година после доласка првих Вујановчана, негде почетком двадесетог века. Доселио се Анађије Ђорић са женом Магдаленом и децом:

- Ђурђа (око 1890), удата прво за Коџића из Орана, затим за Никодију Стаменковића из Вујанова, а на крају за Радоила из Магаша.
- Милева, удата за Милоша из Боринца
- Достана, удата у Штулац, син Живко
- Стојан, 1904г, жена Анђа из Речице.

У Вујанову данас постоје два домаћинства Ђорића.

Други наследни род:

Стојан и Анђа Ђорић су имали пород:

- Воја 1921-1943, погинуо у другом светском рату, син Станимир.

- Стојанча 1925-1987, жена Персида
- Миливоје-Милча 1930-, жена Миља из Брестовца
- Милун, жена Видосава из Бублице, живе у Бублици,
- Вера, удата у Српски Милетић, деца: Цана, Рада
- Милорад 1935-2012, живео у Београду и Вујанову.

Трећи наследни род:

Стојанча (Стојан) и Персида-Пека су имали пород:

- Стојан, 1950, жена Добрица, живи у Лебану, деца: Драган
- Славица, 1955, удата у Бојник, деца: Игор, Марија

Милча (Стојан) и Миља су имали пород:

- Рада, 1954, удата за Синишу Трајковића из Вујанова (Тврдаци), живе у Лесковцу, деца: Слободан, Сања.

Милун (Стојан) и Видосава Ђорић живе у Бублици и имају пород:

- Зоран, живи у Русији (Москва), има три ћерке, ..
- Биљана, живи у Лесковцу, има сина и ћерку.

Родослов Стефановића

Оснивач рода је Благоје Стефановић (1903-1976) од оца Јованче Стефановића из Лозана и мајке Милунике, рођене у роду Љубић из Вујанова. У Вујаново се доселио око 1937 године са женом Грозданом (1901-1982), која је родом из Сlišана, и малом децом. Од овог рода постоје данас три домаћинства.

Први наследни род:

Благоја и Гроздана Стефановић су имали пород:

- Станица, 1927, удала се за Радована Антанасковић из Мајковца, деца: Милош и Милица
- Софроније (Сава), 1931-2013, жена Љубица из Орана, живео у Београду и Вујанову.
- Михајло, 1933, жена Верица из Брестовца
- Десимир, 1937, жена Милосава из Озрена код Горњег Милановца, живео у Београду и Вујанову.

Други наследни род:

Софроније (Благоја) и Љубица Стефановић су имали пород:

- Љиљана, удата за Вељу из Каменице, Београд, деца: Ненад, Никола
- Зорица, удата за Ненада Марковића, Београд, деца: Никола, Ангелина
- Љубиша, 1954, жена Данијела, Београд, деца: Јована.

Михајло (Благоја) и Верка Стефановић су имали пород:

- Славица, 1957, деца: Мирко.

- Златица, 1960, удата за Љубисава Милановића, деца: Марко, Марија.

Десимир (Благоја) и Милосава Стефановић су имали пород:

- Драгана, удата за Душана Тошића, Београд, деца: Немања, Јована.
- Слободан, Београд.

Род Стефановића се населио на уласку у Вујаново, поред пута, из правца Орана и ту им је основно имање. У Вујанову је стално живео Михајло, а ту је и ћерка Славица и повремено унук Мирко, који живи у Лебану. Друга два брата, Софроније-Сава и Десимир-Лоле су живели у Београду, али су после одласка у пензију дошли у Вујаново и направили лепе и велике куће, тако да су нам украсили село на улазу из правца Орана.

Родослов Јовановић-Богдановић (Спасенкини)

Оснивач овог рода је Радисав Јовановић (1853-1927) који је дошао из Црне Горе, из Гусиња, а има и приче да је побегао због крвне освете. Настанио се и вујановском атару, направио колибу и живео животом хајдука. Тадашњи наш поп Глигорије је, у договору са осталим сељанима, причао са њим и предложио му да започне нормалан живот, као и други људи у селу. Нашли су му удовицу, Анђелину Стаменковић, рођену Љубић, сестру Богосија, Владимира и Никодија, оженили га, дали му део од мишинског имања и помогли му да се закући. Тако је створена домаћинство, које још увек постоји, у коме данас живи Душанка.

Први Наследни род:

Радисав и Анђелина Јовановић су имали пород:

- Велика, удала се за Милутина Грујића из Вујанова и имали су три сина: Цаку, Санду и Кане.
- Марија, удата за Јанка Николиће у Брестовцу.
- Спасена (жив. 92г.), удата за Добросаву Богдановића из Брестовца, али су живели у Вујанову код Спасене, јер није било мушких потомака.

Други наследни род:

Спасена (Радисав) и Добросав (38г) Богдановић су имали пород:

- Светомир-Миле 1926-1988, жена Душанка из Бублице
- Драгољуб, жена Рада, син Зоран, живео у Београду

Треће наследни род:

Светомир-Миле и Душанка Богдановић су имали пород:

- Смиља, 1954, живи у Београду
- Светлана, живи у Београду
- Јовица, 1966, жена Русиња, ћерка Дарија, живи у Русији.

Радисав је сахрањен на нашем гробљу, тамо где се сахрањују Грујићи, јер су тако урадили зет Милутин и ћерка Велика, далеко од својих предака и рођака. Људи путују, а Бог одлучује.

Родослов Марковића

На крају села, на путу према Брестовцу, постоје два домаћинства Марковића, која су давно затворена, и где тек понекад, али све ређе, дође неки потомак. Љубомир се први доселио у Вујаново, из Добровиша код Црвене Јабуре, а касније је довео братанце Заку и Никодију, Влајкову децу, пошто је Влајко погинуо у првом светском рату.

Прва кућа (када се иде од Брестовца):

Љубомир и Роска Марковић су имали децу:

- Војислав 1911-1984, жена Јула 1909-1991, деца: Светомир-Токе, жена Неда, живе у Лесковцу, деца: Зоран и Јасмина.
- Властимир 1928, жена Загорка Љубић из Вујанова, деца: Станмир и Станмирка, живе у Рача Крагујевачка.
- Јеврем, жена Љубинка, син Станиша и ћерка Озренка, живе у Бојнику
- Ранча, удата прво за Станковића, са ким је имала сина Сретена (живи у Бојнику, деца Тања и Мира), а затим у Бојнику за Богосова бојацију, и са њим је имала ћерке: Мира (деца Саша и Драган) и Надица (деца Сандра и Ивица).
- Русија, удата у Турјане за Влајка, синови Мирко и Миодраг.
- Драга, удата у Слишане, деца: Нада и Миломир.

Друга кућа Марковића (Закина кућа):

Влајко и Јана (1886-1967) Марковић су имали децу:

- Захарије-Зака 1912- 199?, жена Видосава Грујић (1914-1989) из Вујанова, деца Томислав, Станислав, Гроздана и Томиславка,
- Никодије, жена Костадинка, син Бора, ћерке Босиљка и Вера, живео у Српском Милетићу.

Следећи наследни род:

- Томислав Марковић, 1937, жена Мирјана (Стоилковић из Орана), деца: Јадранка и Мирослав, живе у Београду
- Станислав Марковић, 1939, жена Милица (Стојановић из Старо Село код Житног Потока), деца: Зоран и Горан, живе у Рача Крагујевачка.
- Станмир Марковић, 1948, официр, живео у Рачи Крагујевачкој и Нишу, жена Мица, деца Сања и Татјана.
- Станиша Марковић, 1949, супруга Видосава, деца Татјана (деца Видосава и Влада) и Саша (деца Страхинја и Зорана).
- Озренка, 1953, удата за Драгомира Драгановића из Ивања, живе у Београду, деца Милош и Снежана.

Као што се може видети, постоје и живе негде још много Марковића и њихових потомака, али није лако пронаћи све податке.

Није случајно што су ове куће прво напуштене, није било лако живети на крају села, на брду, доносити воду из потока, са неког извора, итд.

Родослов Пејића

Два домаћинства Пејића су одмах до Марковића. Оснивач рода су Милтен и Ката Пејић из Радосина код Црвене Јабуке и они су се доселили у Вујаново после првог светског рата. Њихова ћерка Милана се удала за Љубомира-Буџана Јовановића из Вујанова, а то је и доказ да су се одржавале старе завичајне везе. После удаје своје ћерке Милане, доселила се цела поодица Милтена и Кате Пејић, а плац (10 ари) за кућу им је дао зет Љубомир. Касније су направили и већу кућу, која је после другог светског рата била и школа. Милтен није дуго живео, а баба Ката је живела дуго и бринула у породици, тако да је за Пејиће остао надимак Катићи.

Први наследни род:

Милтен и Ката (1865-1935) Пејић су имали пород:

- Стојадин, 1903, жена Младена Ивановић из Мијајлице
- Николча 1893-1983, жена Стевана (1890-1982)
- Милана, удата за Љубомира-Буџана Јовановића из Вујанова
- Велика, удата за Љубена у Добровиш код Власотинца, синови: Јова, Илија и Христа и ћерке Милица и Мара.
-, удата у село Градец код Баточине

Други наследни род:

Стојадин и Младена Пејић су имали пород:

- Живадин-Жика, 1939, жена Станица, деца Драган и Славица, живе у Лесковцу. Драган има ћерку Маријану и сада често борави у Вујанову, и брине се о одржавању домаћинства. Славица има сина Ивана и живи у Београду.
- Милица, удата у Коњувце, ћерка Снежана (син Александар).

Николча и Стевана Пејић су имали пород:

- Светозар, жена Савка Грујић из Вујанова, живи у Гроцкој, деца: Веселин (Београд), Вељко (Лазаревац).
- Цветко, жена Савка из Слишана, живе у Војводини, син Рака (син Далибор Пејић).
- Босиљка, удата у Турјану, син Гојко је направио нову кућу и одржава дедино домаћинство. Гојко има сина Далибора и ћерку...
- Роса, удата у Боринце, живи у Српски Милетић.
- Десанка, живи у Ратково код Српског Милетића.

Родослов Михајловића

Влајко Михајловић је осниваћ овог рода. У младости је служио код поп-Глигорија и породице Станојевић, и када је дошло време, дали су му земљу, оженили га и задомили. Тако је настало још једно домаћинство и род у селу:

Први наследни род:

Влајко и Анка Михајловић су имали пород:

- Бора, 1925-1995, жена Севда, живео у Вујанову.
- Стојан, живи у Београду.
- Воја, живи у Бања Ковиљача.
- Живана, удата у Бојнику.

Други наследни род:

Бора (Влајко) и Севда Михајловић су имали пород:

- Мирко 1945-2009, жена Љубинка Стаменковић (1947-) из Вујанова
- Радмила,
- Славица,

Трећи наследни род:

Мирко (Бора) и Љубинка Михајловић су имали пород:

- Слободан, живи у Бујановцу
- Бобан, живи у Крагујевцу

Родослов Стојичића у Вујанову

Стојичићи су се населили у Боринцу после 1880 године из села Доброг Поља код Црне Траве. Коста Стојичић из Боринца је, поред остале деце, имао и два сина, Петра и Љубисава, који су се призетили у Вујаново и тако засновали Род Стојичића. Петар се оженио 1930 године Китановић Цаном, ћерком Стеве и Стане Китановић, из Вујанова, а Љубисав се оженио Стојаном-Цаном, ћерком Александра (Миладин) и Стојне Виденовић.

Стева Китановић (1872-1958) и његова жена Стана (1888-1953), рођена Марковић, доселили су се из Црвене Јабукe, после првог светског рата, заједно са породицом Љубомира Марковића, јер су Љубомир и Стана били брат и сестра. Имање је купио од неког избеглице са Косова, који се вратио на Косово, после ослобођења 1913 године.

Петар (1907-1961) и Стојана-Цана (1908-1961) Стојичић су имали:

- Јелица, 1933, удата за Драгољуба Величковића из Турјана, живела у Београду, имала две ћерке: Зорица (1958, муж Драган Вељић, деца: Ненад и Јована), Гордана (1966, муж Дејан Радојичић из Обреновца, деца: Урош и Сандра)

- Станимир-Уча, 1936-2000, жена Милица Вујичић (1938-1999) из Душановца код Призрена, деца: Саша (1966, живи у Лесковцу, жена Ванеса Денић из Орана, деца: Петар, Светлана, Немања, Анастасија) и Јовица (1969, живи у Лесковцу, жена Марија, ћерка Јована)
- Тиосава, 1938, удата за Љубишу Дикић из Куршумлије, живела у Приштини и Београду, деца: Биљана (1964, живи у Београду, муж Ненад Анђелковић из Куршумлије, деца: Филип и Давид) и Иван.
- Ратомир, 1941-2006, жена Мирјана из Врања, живи у Врању, деца: Небојша (ћерка Милица) и Валентина (ћерка Кристина).

Љубисав-Поштар (1914-1991) и Стојана-Цана (1914-1986) Стојичић су имали децу:

- Драгица, 1936, удата за Станимира Момчиловића из Ивања, деца: Вера Момчиловић (1961, муж Млађан Јосиповић из Обреновца, деца: Стефана и Саша) и Небојша Момчиловић (1963, жена Гордана, деца: Јелена и Немања)
- Нада, 1938, удата за Велимира Стефановића из Ивања, ћерка Марина (1960, муж Десимир Момчиловић из Бучумета, деца: Михајло и Дарко).
- Радмила, 1943, удата за Радослава-Досе Ивановић из Вујанова, деца: Гордана и Срђан.
- Јаворка, 1945, удата за Тому Симић из Мијалице, син Ранко (1971, жена Гоца, деца: Тијана и Лазар).
- Милован, 1948, жена Драгица Момчиловић из Стрелца код Бабушнице, деца: Милан и Марко.

Родослов Ивановића

Оснивач рода је Цветко Ивановић који се са својом породицом доселио из Мијајлице, село из нашег краја, после другог светског рата и то је последња насељена породица у Вујанову. Његова жена је била Даринка, родом из Магаша. Жегова рођена сестра Младена је била удата за Стојадина Пејића из Вујанова, тако да је и то утицало да се насели у Вујаново, у близини Пејића. Иначе, Ивановићи су се доселили у Мијајлицу са Косова, у некој од сеоба, из села Драгинца код Гњилана. Сада постоји једно домаћинство које држе три брата, Цветкови синови, и они су га поделили, проширили и средили, како би га користили током привременог боравка, пошто сви живе у Београду.

Цветко (1910-1993) и Даринка (1920-1996) Ивановић су имали пород:

- Радослав-Досе, 1944, жена Радмила Стојичић из Вујанова, живи у Београду, деца: Гордана, Срђан.
- Миодраг, 1946, Жена Божана из Стубле, живи у Београду, син Звездан
- Милисав, 1948, жена Златица Љубић из Вујанова, живи у Београду, деца: син Владица, ћерка Драгана.

Родослов Азировића

Миладин (рођен 1917 г.) и Милоје (1919г) Азировић су се населили у Вујанову пре другог светског рата, дошли су из Житног Потока. Та два брата су основали два породична домаћинства, а касније је настало још једно домаћинство, када се Миладинова ћерка удала за Алила Ибраимовића, тако да су у Вујанову постојала три домаћинства Азировића. Крајем седамдесетих година, све три породице, су се одселиле из Вујанова, у околину Лесковца и Ниша.

Миладин и Даринка Дара, су имали децу:

- Смиља, 1974 г., удала се за Алила Ибраимовића из села Гегља, код Лебана.
- Слободан, 1994 г., жена Душанка из Пуковца, деца Небојша и Иван, живе у Загребу, насеље Велика Горица.
- Гордана, 1946 г., удата за Цлободана-Бане из Пуковца, деца Живорад, Јован и Игор.
- Мирољуб-Мирко, 1948 г., жена Миланка из Владичиног Хана, деца Слађан и Данијел, живе у Бечу, имају кућу у селу Бубањ код Ниша.
- Радован-Раша, 1950 г., жена Мица, ћерке Снежана и Силвана, и син Саша.
- Љубиша, 1954 г., жена Душанка, синови Милан и Марко, живи у Бечу.

Милоје и Верка Азировић су имали децу:

- Драгослав-Јоке, 1940 г., жена Миломирка из Бублице, живи у Горње Стопање код Лесковца.
- Ратко, 1942 г., жена Јаворка, живи у Немачкој, две ћерке и сина.
- Благоје, 1945 г., жена Јагода из Придворице, живи у Београду, две ћерке.
- Милутин, 1949 г., живи у Француској.
- Милунка, 1951 г., удата у Пуковцу за Ибишевића,
- Славиша, 1953 г., жена из Пуковца, живи у Горње Стопање код Лесковца.

Смиља и Алил Ибраимовић су имали децу:

- Томислав 1953 г., жена Зорица, живи у Нишу, село Бубањ, деца Иван и Дејан.
- Драгиша, жена Милена, живи у селу Бубањ, деца Маја и .
- Влада, жена Жаклина, живи у селу Бубањ, деца Дијана и Стефан.
- Миломир-Ненад, жена Сунчица, живи у селу Бубањ, син Марко.

Ово су Родослови породица и родова из Вујанова, без махала Тврдаци и Гусинци, јер су то издвојене махале, али не довољно велике да би могле да се формирају као села. Ако буде добре воље и труда од неких људи из тих махала, можда ће се у неком каснијем издању додати Родослови и тих махала.

Ово је прво издање књиге о Вујанову, која је настала после дужег времена припрема, прикупљања података, истраживања и писања. Књига није завршена, има грешака, пропусти и празнина, али толико је могло да се сакупи и напише. Ако Бог да, биће и нових издања, потпунија и боља.

У другом делу су дате слике из Вујанова, са кратким описом, и то слике свих кућа, а после тога су дате и неке слике које су важне за село и све нас.

Свака примедба, надам се добронамерна, је добро дошла и може се доставити мени лично, телефоном (063 448561, 018 544843), преко друштвених мрежа или е-поште. Иначе, књига ће бити доступна у .pdf формату, на интернету и моћи ће слободно да се преузима и користи, али уз поштовање ауторског права, што значи навођење имена аутора. Књига у штампаном облику биће доступна у неком облику копије, али уз накнаду за копирање и повезивање. За сада није предвиђено штампано издање књиге, због трошкова.

Слике из Вујанова

Нека је ово прва слика из Вујанова. Основна школа је направљена у јесен 1961 године, када је учитељ био Милун Митић из Боринца. За дочек Нове 1962 године, у овој школи је одржана прослава Нове године и завршетка изградње школе. Одавно, у школи нема деце, а ова слика из 2016 године је настала случајно, за успомену.

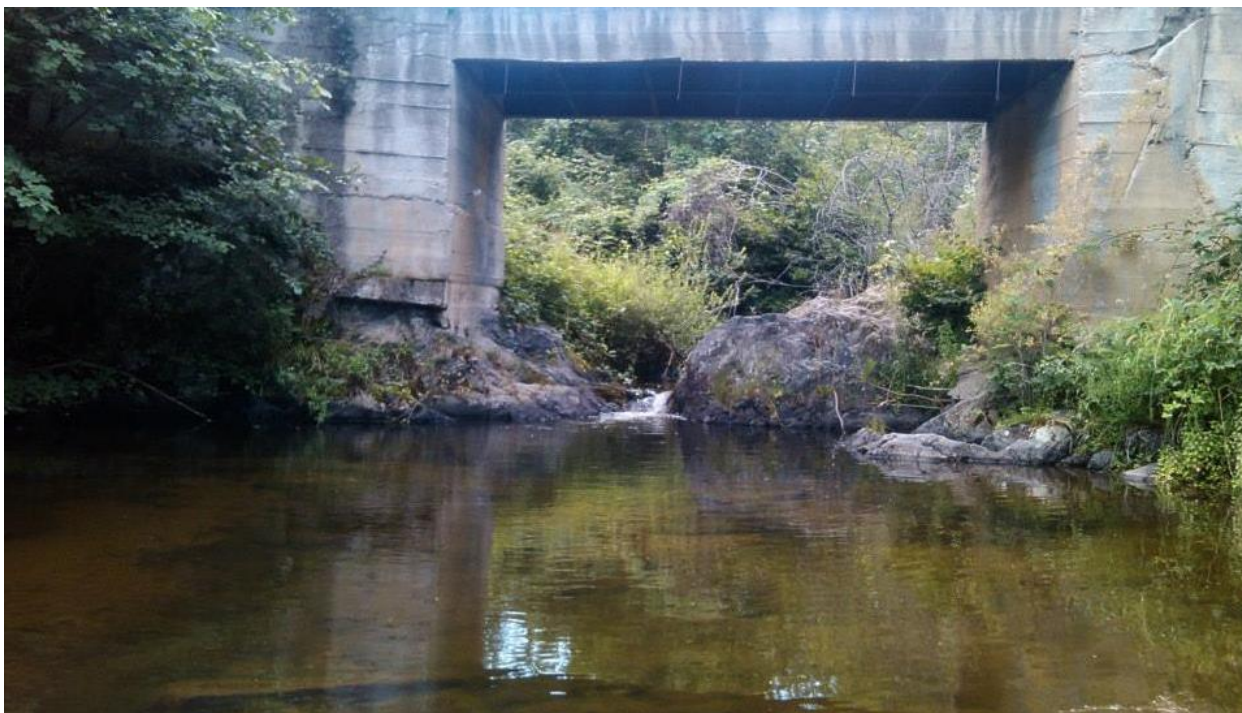
Слика Вујановског Селишта од пре пар година, као нека идила за успомену. Некада, овде није било траве, од дечије игре, а сада нема ко да је угази.

Вујановски катастарски план, село са ближом околином.

Слика Вујанова са Радана, код Ивањског дома, у позадини је Бојник.

Големи Вир, ту смо научили да пливамо и уживали у дечјим радостима играња и купања. Нажалост, пре пар година су направили ову грдосију од бетона, тако да је нестала она права слика за успомену.

А овако је изгледало некада, увек пуно чисте воде у коританце, стене за скакање у вир и довољно простора за сунчање.

Вујановске Куће

Ово је кућа попа Глигорија Станојевића и његовог брата Дојчина, у којој су касније живели Дојчинов син Костадин, затим Јосиф и на крају Десимир Станојевић, који је за своју породицу направио нову кућу, иза и изнад ове. Изглед ове велике куће, некада најлепше и најугледније у селу, са дрвеним патосом, великим степеништем, шест просторија, у којој је поп крштавао децу и вршио верску службу, показује сву историју и драматику села у последњих сто година.

Кућа Десимира Станојевића, а сада је ту његова супруга Косана.

Кућа Љубисава Станојевића, касније Љубе Виденовића, а сада Љубиних унука Жарка и Николе.

Ово је кућа Добривоја Станојевића и његовог оца Душана. Сада ту не живи нико, а наследници су Бибина ћерка Љилџа и њени синови, Томица и Слободан.

Куће потомака Јована Станојевића. Стару кућу је правио Вукашин, 1927 г., а нову Радивоје Станојевић, 1982 г. Наследници су Драгиша и Стојан Станојевић.

Кућа Величка Марјановића, наследници су Воја и Дажа, њихова деца и унуци.

Кућа Војислава Марјановића, у њој повремено бораве Воја и његова деца.

Кућа Добривоја Марјановића у којој живи његов син Стојанча са супругом.

Кућа Милче Ђорића, а ту су често и ћерка Рада и зет Синиша.Трајковић.

Кућа Стојанче Ђорића, а сада Стојана Ђорића.

Кућа Милоша Стаменковића, где повремено бораве његови унуци.

Кућа Благоја, и сина Михајла, Стефановића. Ту су и Славица и Мирко.

Кућа Софронија Стефановића, био је ту више од двадесет година као повратник-пензионер. Син ми је у Београду.

Кућа Десимира Стефановића, повратника-пензионера из Београда.

Кућа Смиље Лацкове, коју је правила са супругом Владаном.

Кућа Богосија Љубића, сада кућа-музеј Стојана Љубића, међу првима је затворена.

Домаћинство Стеве Китановић и његових потомака, кућа Петра Стојичића, затим Уче Станимира, а сада су ту повремено Саша и Јоца Стојичић.

Кућа Владимира, касније Драгутина, Љубића, сада је повремено ту Војча.

Кућа Владимира, касније Драгутина Љубића, према селишту. Овде су биле седењке и испод те стрехе су остале многе тајне.

Кућа Војислава Љубића, сада је ту Гиле и повремено Љубиша.

Кућа Љубисава Стојичића, касније је ту често боравио Ђоле.

Кућа Милана Виденовића, касније Љубе Виденовића. Ту је живео овчар Мосић са породицом.

Кућа Петра Миладиновића, затим Тоца и Рацко, а њихова деца су у Лесковцу и Београду.

Петко, Бора, Станислав и Саша Митровић са породицом. Милан Сашин је најмлађи рођени Вујановчанин и сада иде у шести разред о.ш. у Бојнику.

Мирко Митровић, син Дажа, наследници су у Београду.

Кућа Стојанче и Милорада-Лоцка Митровића, наследници живе у Лебану.

Кућа Љубомира, Стојанче, Станимира-Нине Јовановића, потомци живе у Лебану и Београду.

Кућа Милутина и Станка Јовановића, који са супругом Љубицом живи овде.

Кућа Милића Стаменковића, у позадини, и напред Чедина, а сада Мишка Милића.

Дукина кућа.

Кућа Драгомира Стаменковића, касније ћерка Љубинка и Мирко Михајловић, наследници су Бобан и Владан Михајловић.

Кућа Драгољуба Анђелковића, његових синова, а сада је ту унук Иван са сином Станимиром.

Кикина кућа, некада школа, коју је касније купио Драгољуб Анђелковић.

Вујановска школа, одавно празна, на имању Виденовића, Александар-Цале је дао за школу.

Кућа Љубомира и његовог сина Крстомира Виденовића. Сада су ту повремено Крћини синови Небојша и Дејан са породицама.

Велинова кућа, десно се види стара кућа.

Кућа Миладина и Даре Азировић. Иза ове куће је постојала иста оваква кућа његовог брата Милоја, а испод је била кућа његове ћерке и зета. У ове три куће вујановских Рома је рођено око петнаестак деце, сви су завршили школу, имају своје куће, а сада живе породично у Србији и иностранству.

Душанкина кућа, њен син Јоца Богдановић је тренутно у Русији.

Цветкова кућа, а сада Досина, Мишина и Миодрагова. Досе је на темељу старе направио нову кућу, лево.

Кућа Војислава Марковића.

Кућа Захарија Заке Марковића.

Кућа Стојадина Пејића, касније сина Жике, а сада унука Драгана, који повремено ту борави.

Гојкова кућа, коју је Гојко Петровић из Турјана направио на плацу деде Николче Пејића, по мајци Босилъки.

Кајлина кућа, сада то одржавају његови унуци Радојица и Раде , који живе у Бојнику.

Чедина кућа, а сада је повремено ту његов син Мита Стојичић. Некада је ту била кућа Митра Вељковића, затим Игњата Митровића и његовог сина Владимира Митровића.

Кућа Милорада Давидовића, а сада његовог сина Миомира и унука Зорана који живе у Београду.

Кућа Десимира Анђелковића, Деско судија, који је често ту, а живи у Лебану.

Кућа Боре Анђелковића, сада кућу понекад обиђу ћерка и унуке.

Кућа Станоја Николића, а сада кућу повремено обилази син Љубиша који живи у Аранђеловцу.

Кућа Стојанке и Станка Динића, син Слободан живи у Вршцу, а унук Горан у Београду.

Кућа Јована Грујића, касније Лацкова, а сада је ту Бобан Грујић.

Кућа Милутина Грујића, касније Цакина, а сада је ту често Божа Грујић. Лево је кућа Драгомира Кане Грујића, чије ћерке живе у Нишу.

Кућа Николе Грујића, касније његовог сина Драгутина, а потомци ретко обилазе дедовину.

Кућа Микаила и његовог сина Станка Анђелковића.

Нова кућа Станка Анђелковића и његовог сина Миломира.

Слике које су важне за село

Ово су споменици, на Вујановском гробљу, попа Глигорија Станојевића и његовог оца Станоја Мишића. Са споменика се јасно виде подаци да је Станоја Мишић умро четвртог септембра 1893 год. и да је преживео 95 године. За попа Глигорија пише да је парох Слишански, рођен у Црвеној Јабуци, живео 67 година, као парох 40 година, умро је 1910 године.

На Вујановском гробљу се налазе главни подаци за све породице. Поставио сам ове две слике, јер је поп Глигорије покретач и организатор свега што се догодило и како се догодило у Вујанову, за 32 године његовог живота у Вујанову. Он је, приликом досељавања, имао 35 година, а његов отац 80 година. Од Станоја су Станојевићи, којих има највише на овом нашем гробљу, а од његовог оца Мише остао је надимак Мишинци, којих има још више у Црвеној Јабуци.

Стојан Љубић, народни херој другог светског рата, и Стојанча Митровић су сахрањени један поред другог, не случајно. После другог светског рата, многе школе, установе и улице су носиле његово име, тако да је село Вујаново било познато и по томе. Слика доле је обележавање 100г. од рођења С. Љубића.

Ове две слике, са сахране Стојана Љубића, су документи који много тога показују, жалост, достојанство, традиција, венци од цвећа, свештеник и много народа.

Слике из школских дана

Слика вујановских ђака из педесет и неке године.

Слика из 1959 године, учитељ Томић из Ивања.

1961 година, учитељица Цица из Брестовца, први и трећи разред.

1962 година, учитељ Милун Митић из Боринца, сви разреди су ту.

1963, учитељ Станимир Милчић из Слишана, ..

1964 година, учитељ Станимир Стојичић из Вујанова.

1965 година, учитељица Милица Сојичић из Вујанова.

Ово није крај, биће још слика и записа.